



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **Ing. M. P.**, zastoupený Mgr. Davidem Obenrauchem, advokátem se sídlem Kopečná 11, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 19. 7. 2013, č. j. KUJI 50031/2013, sp. zn. OOSČ 485/2013 OOSC/169/AS/4,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím Krajského úřadu kraje Vysočina, Oddělení ostatních správních činností ze dne 19. 7. 2013, č. j. KUJI 50031/2013, sp. zn. OOSČ 485/2013 OOSC/169/AS/4, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Třebíč, odboru správních činností, oddělení správního a přestupkového (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 21. 5. 2013, č. j. OSČ-Př-263/2012/Hr-16 a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno.

Rozhodnutím Městského úřadu Třebíč, odboru správních činností, oddělení správního a přestupkového ze dne 21. 5. 2013, č. j. OSČ-Př-263/2012/Hr-16 byl žalobce uznán vinným tím, že dne 30. 7. 2012 v 13:55 hod. v obci T. na ulici S. jel s motorovým vozidlem tov. zn. L. R. R., RZ: nedovolenou rychlostí 81 km/hod. (rychlost naměřená radarem), přičemž v tomto úseku je stanovena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/hod. žalobci byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 78 km/hod., čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem v obci o 20 km/hod. a více. Tímto jednáním žalobce porušil ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) a dopustil se tak přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu a za to mu byla podle ust. § 11 odst. 1 písm. b), § 11 odst. 1 písm. c) č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) a § 125c odst. 4 písm. e), § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 4.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel po dobu 3 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, a podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a ust. § 1 odst. 1 vyhlášky MV č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

Žalobce v žalobě ze dne 23. 7. 2013 doručené Krajskému soudu v Brně téhož dne především namítá, že věc byla v rozporu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích projednána v jeho nepřítomnosti. Uvedl, že jednání před správním orgánem prvního stupně dne se konalo dne 20. 5. 2013 bez ohledu na to, že jeho zmocněnec se z jednání řádně omluvil z důvodu nemoci (a to jak telefonicky, tak e-mailem, kdy v příloze bylo doloženo potvrzení o pracovní neschopnosti), a že současně bylo požádáno o náhradní termín jednání. Má za to, že závěr správního orgánu, že obviněný, který si zvolí advokáta se specializací na přestupkové právo, nesmí činit výhradu nesouhlasu se substitucí, je minimálně nepochopením zákona, neboť jednání právního zástupce v rozporu se zájmy klienta je naopak závažným kárným proviněním advokáta. Žalobce uvádí, že i kdyby přistoupil na nepochopení právní normy ze strany správního orgánu prvního stupně, je nutno uvést, že ke zhoršení zdravotního stavu zmocněnce došlo v brzkých ranních hodinách dne 20. 5. 2013, což naprosto vylučuje možnost smysluplné substituce. Za tohoto stavu je podle názoru žalobce naprosto liché vyjádření správního orgánu, že právní zástupce žalobce měl možnost využít zastoupení své osoby jinou osobou. Žalobce dále namítá, že správnímu orgánu nepříslušelo ex post nikterak hodnotit omluvu z předchozího jednání a už vůbec ne hodnotit zdravotní stav zmocněnce, který se ke dni 15. 3. 2013 jevil odlišně a skýtal naději, že se zmocněnec bude moci jednání dne 18. 3. 2013 účastnit, což jeho zdravotní stav nakonec neumožňoval a zmocněnec se již za situace, kdy druhá strana požádala o odročení a jednání bylo odročeno, zcela více Obvodnímu soudu pro Prahu 7 neomlouval. Žalobci není známo, na základě jakého předpisu a jaké odborné způsobilosti hodnotí administrativní pracovníce správního orgánu zdravotní způsobilost zmocněnce účastnit se jednání; její nepodložený názor, že se zmocněnec mohl jednání zúčastnit, aniž by zmocněnce viděla a vyšetřila, se žalobci jeví naprosto absurdním.

V postupu správního orgánu žalobce spatřuje zneužití pravomocí správního orgánu, založenou na šikanózní ješitnosti konkrétního úředníka. Postup správního orgánu je tak podle názoru žalobce v rozporu jak se slušným chováním, tak i se základními zásadami a požadavky obsaženými v ust. § 2 správního řádu, tj. zásadou zákazu zneužití pravomoci, zásadou legality a hlavně se zásadou nestranného přístupu. Žalobce je toho názoru, že řízení porušuje základní principy přestupkového řízení, které musí garantovat jistotu přesvědčivého a spravedlivého rozhodnutí, o němž nejsou důvodné pochyby. Žalobce uzavírá, že postupem správního orgánu mu bylo znemožněno účastnit se projednání přestupku. Nedostatek podmínek pro projednání věci bez přítomnosti obviněného z přestupku je podle žalobce takovou vadou řízení, která může mít za následek rozpor rozhodnutí s právními předpisy pro jeho nesprávnost, protože právě při ústním jednání má obviněný z přestupku možnost ovlivnit skutkový základ rozhodnutí.

Další pochybení žalobce spatřuje v tom, že se správní orgán při zjišťování skutkového stavu neměl spokojit s úředními záznamy, ale měl je doplnit výsledkem svědků. V této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, č. j. 1 As 11/2007-70, na základě kterého vyplývá, že rozhodnutí je zcela nepřezkoumatelné.

Závěrem žalobce namítá zásadní pochybení ze strany správního orgánu, kterým je neumožnění seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí, což je pro posouzení věci soudem zcela zásadní.

Z uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby přezkoumávané rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno pro nezákonnost a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Právní stanovisko žalovaného:

Dne 25. 9. 2013 bylo soudu doručeno vyjádření žalovaného, v němž žalovaný především odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný uvádí, že v rozhodnutí není konstatováno, že se zástupce žalobce měl osobně dostavit k nařízenému ústnímu jednání dne 20. 5. 2013, je však konstatováno, že pracovní neschopnost zástupce žalobce nebyla s ohledem na dosavadní procesní postup zástupce žalobce v řízení důležitým důvodem pro neúčast při ústním jednání ve smyslu ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalovaný setrvává na závěru, že zástupce žalobce měl možnost a byl schopen konat úkony, a to zejména opatření za účelem ochrany práv nebo právem chráněných zájmů svého klienta, včetně postupu podle ust. § 26 odst. 1 zákona o advokacii. K žalobnímu bodu týkajícímu se údajného porušení povinnosti správního orgánu prvního stupně dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu umožnit obviněnému vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, žalovaný odkazuje na posouzení věci v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Zvolený postup správního orgánu prvního stupně je podle názoru žalovaného v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu, nedošlo ke zkrácení žalobce ve výkonu tohoto procesního práva. Žalovaný v této souvislosti odkazuje též na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013-28.

S ohledem na shora uvedené je žalovaný přesvědčen, že žaloba není důvodná a proto navrhuje, aby byla zamítnuta.

IV.**Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu a z přezkumného soudního řízení:**

Ve správním spise se nachází oznámení přestupku Policie České republiky, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, Dopravního inspektorátu Územního odboru Třebíč ze dne 31. 7. 2012, úřední záznam Policie České republiky z téhož dne sepsaný nstržm. A. S., záznam o přestupku – výstup z měřicího zařízení MicroDigiCam LTI s fotodokumentací, ověřovací list č. 8012-OL-70299-11, a výpis z evidenční karty řidiče.

Dne 11. 9. 2012 bylo žalobci doručeno předvolání k ústnímu projednání přestupku nařízenému na den 19. 9. 2012, ze kterého se dne 18. 9. 2012 žalobce omluvil ze zdravotních důvodů.

Dne 16. 10. 2012 bylo žalobci doručeno další předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 5. 11. 2012; dne 2. 11. 2012 byla správnímu orgánu prvního stupně doručena omluva žalobce z jednání ze zdravotních důvodů.

Dne 17. 1. 2013 bylo žalobci doručeno další předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 28. 1. 2013; dne 25. 1. 2013 byla správnímu orgánu prvního stupně doručena omluva žalobce z jednání ze zdravotních důvodů.

Dne 25. 2. 2013 bylo žalobci doručeno další předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 18. 3. 2013. Dne 15. 3. 2013 byla správnímu orgánu prvního stupně doručena omluva z ústního jednání právního zástupce žalobce, a to z důvodu kolize ústního jednání s nařízeným jednáním u Obvodního soudu pro Prahu 7.

Dne 19. 3. 2013 správní orgán prvního stupně vyzval právního zástupce žalobce k doplnění jeho omluvy z jednání o písemnou přesvědčivě prokázanou osobní účast právního zástupce žalobce na soudním jednání u Obvodního soudu pro Prahu 7. Dne 25. 3. 2013 bylo správnímu orgánu doručeno sdělení, že jednání před Obvodním soudem pro Prahu 7 se nekonalo a že jako důvod uvádí právní zástupce žalobce chřipkové onemocnění, přičemž přiložil rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti ze dne 13. 3. 2013.

Dne 29. 4. 2013 bylo právnímu zástupci žalobce doručeno další předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 20. 5. 2013. Dne 20. 5. 2013 v 8:52 hod. byla správnímu orgánu prvního stupně telefonicky sdělena omluva právního zástupce z jednání ze zdravotních důvodů (návštěva lékaře s horečnatým onemocněním). Téhož dne se před správním orgánem prvního stupně konalo ústní jednání v nepřítomnosti žalobce i jeho právního zástupce. Dne 22. 5. 2013 byla správnímu orgánu prvního stupně doručena písemná omluva právního zástupce žalobce včetně kopie rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti ze dne 20. 5. 2013.

Dne 21. 5. 2013 bylo vydáno rozhodnutí Městského úřadu Třebíč, odboru správních činností, oddělení správního a přestupkového, č. j. OSČ-Př-263/2012/Hr-16, proti němuž podal žalobce včasné odvolání. O odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 7. 2013, č. j. KUJI 50031/2013, sp. zn. OOSČ 485/2013 OOSC/169/AS/4, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

Dne 5. 6. 2014 se konalo jednání u Krajského soudu v Brně bez osobní účasti žalobce, který souhlasil, aby bylo jednáno v jeho nepřítomnosti. Ze stanoviska právního zástupce jmenovaného vyplynulo, že je povinen řídit se pokynem klienta, trvá-li, aby v dané věci ve správním řízení jednal osobně bez možnosti substituce. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že advokát onemocněl těsně před ústním jednáním konaném dne 20. 5. 2013, to znamená, že i technicky by nebylo možné do zahájení jednání, tj. do 9.00 hod. uvedeného dne zajistit souhlas klienta s případnou substitucí. Onemocnění řádně lékařsky dokladoval. Postup správního orgánu pokládal za šikanózní v tom smyslu, aby jej někdo kontroloval, z jakého důvodu onemocněl, odkdy je nemocný apod. To, že se jednání před správním orgánem nezúčastnil ani žalobce je logické, neboť tak by pozbylo smyslu právní zastoupení. Postup správního orgánu proto označil agresivním a v rozporu se základními zásadami správního řízení.

Žalovaný se k jednání dne 5. 6. 2014 písemně omluvil dne 4. 6. 2014, souhlasil, aby bylo jednáno v jeho nepřítomnosti.

V.

Právní názor Krajského soudu v Brně:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Žaloba není důvodná.

Z hlediska vypořádání žalobních námitek se Krajský soud v Brně nejprve vyjádřil k výhradám žalobce zpochybňujícím oprávněnost projednání jeho přestupku v jeho nepřítomnosti.

Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Řízení o přestupku v prvním stupni je tedy zákonem zásadně koncipováno jako řízení s ústním jednáním za přítomnosti obviněného z přestupku. Soud při výkladu ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009-66, www.nssoud.cz, dle něhož „ústním projednáním přestupku před správním orgánem I. stupně za účasti řádně předvolaného účastníka je sledována a také garantována právní jistota spolehlivého zjištění skutkového stavu věci a prokázání viny či nevin, jakož i právo na spravedlivý proces. Vzhledem ke klíčovému významu ústního jednání

v přestupkovém řízení a vzhledem k závažnosti následků nedostavení se k tomuto jednání musí proto být předvolání učiněno v takové formě, která nevzbuzuje pochybnosti, zda obviněný z přestupku byl řádně předvolán. Stejný klíčový význam má ovšem i řádné posuzování dalších zákonných podmínek umožňujících projednat věc v nepřítomnosti obviněného z přestupku, kterými jsou odmítnutí tohoto obviněného dostavit se k projednání věci nebo nedostavení se obviněného z přestupku bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Jelikož v oblasti správního trestání platí princip presumpce neviny a z něho vyplývající zásada rozhodování v pochybnostech ve prospěch obviněného, je potom třeba každou pochybnost v uvedených směrech vykládat ve prospěch obviněného z přestupku. Pochybnosti o tom, zda byl obviněný k ústnímu projednání přestupku řádně předvolán, tj. zda měl možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, k důkazům o nich, a možnost navrhnout důkazy na svou obhajobu, a o tom, zda se odmítl dostavit k projednání věci nebo zda se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, postihují ve svém důsledku i zjištěný skutkový stav věci, který se stal podkladem pro správní rozhodnutí. Obviněný má v řízení o přestupku, který je mu kladen za vinu, „základní právo, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti, tj. má právo být přítomen ústnímu jednání o přestupku podle § 74 zákona o přestupcích, ledaže by odmítl, ač byl řádně předvolán, se k projednání přestupku dostavit, nebo se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Pokud by se tedy ústní jednání konalo v nepřítomnosti obviněného z přestupku, aniž by byly splněny zákonné podmínky ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, došlo by k porušení základního práva tohoto obviněného podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.“

Taktéž v rozsudku ze dne 26. 5. 2011, č. j. 2 As 36/2010-58, dostupného na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud uvádí, že „... účast obviněného na ústním jednání o přestupku je jeho imanentním procesním právem; proto je i jeho přítomnost správním orgánem vyžadována a je předvoláván podle ustanovení § 59 správního řádu. Na druhou stranu poskytuje ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích možnost projednat přestupek za tam vymezených podmínek i v nepřítomnosti obviněného. Jestliže se tedy řádně předvolaný obviněný nedostaví k ústnímu jednání, aniž by se náležitě (tedy i bezodkladně) omluvil s uvedením důležitého důvodu, pro který se nemohl dostavit, nelze správnímu orgánu vyčítat, že na osobní účasti obviněného netrval a věc skutečně projednal a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise, shledával-li je (a to je podstatné) dostatečnými pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jestliže stěžovatel polemizuje se způsobem zjišťování skutkového stavu věci jen z podkladů obsažených ve správním spise, nelze než uvést, že pokud měl správní orgán skutkový stav věci postaven na jisto na základě takových podkladů a nepovažoval-li za nutné doplnit dokazování, byl zcela jednoznačně oprávněn o věci rozhodnout, a to i bez provedení výslechu stěžovatele, který se vlastní vinou připravil o potenciální možnost takto ustavený skutkový stav korigovat.“

Z ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích vyplývá několik základních podmínek pro projednání věci v nepřítomnosti osoby obviněné ze spáchání přestupku. Obviněný musí být především řádně předvolán a poučen o tom, v jakých případech může být jednáno bez jeho účasti. Další podmínkou je, že se odmítne k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

První podmínka byla v projednávané věci splněna. Předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 20. 5. 2013 bylo žalobci (resp. zástupci žalobce) řádně doručeno

a obsahovalo všechny náležitosti dle ust. § 59 správního řádu včetně poučení o tom, jaké jsou právní následky v případě, že se obviněný z přestupku k jednání nedostaví. Soudu tedy zbývá posoudit, zda omluva žalobce odpovídá zákonnému požadavku náležité omluvy ve smyslu ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích.

Omluva z ústního jednání byla v daném případě učiněna právním zástupcem žalobce, resp. Pracovníkem jeho advokátní kanceláře až v den nařízeného jednání, tj. dne 20. 5. 2013 v 8:52 hod., a to jednak prostřednictvím e-mailu, jednak telefonicky. Jako důvod omluvy bylo uvedeno náhlé horečnaté onemocnění s tím, že do 3 dnů bude doložena omluvenka od lékaře. Dne 22. 5. 2013 byla správnímu orgánu prvního stupně doručena písemná omluva právního zástupce žalobce, k níž bylo připojeno rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti ze dne 20. 5. 2013, z něhož vyplývá, že právní zástupce žalobce byl práce neschopen ode dne 20. 5. 2013.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce, resp. jeho právní zástupce byl k ústnímu jednání před jednáním nařízeným na den 20. 5. 2013 předvoláván již čtyřikrát, přičemž vždy se žalobce, resp. jeho právní zástupce těsně před nařízeným jednáním omluvili. Pokud se týká náležitosti omluvy právního zástupce žalobce z již pátého nařízeného jednání, a to ze zdravotních důvodů, soud uvádí, že zákon nestanoví přesné ustanovení toho, jak by měla náležitá omluva vypadat. Posouzení náležitosti omluvy nebo důležitosti důvodu bránícího účasti u jednání spadá do diskrečního oprávnění svěřeného správnímu orgánu ustanovením § 74 zákona o přestupcích“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č.j. 2 As 16/2008-41, dostupný na www.nssoud.cz). Soud tedy konstatuje, že posouzení náležitosti omluvy spadá do diskrečního oprávnění správního orgánu, pojmy náležitá omluva a důležitý důvod jsou pojmy neurčité, při jejichž hodnocení vychází správní orgán ze všech relevantních skutečností. Soudu za této situace přísluší pouze posoudit, nepřekročil-li správní orgán meze správního uvážení a není-li jeho postup projevem nepřipustné libovůle.

Ačkoli soud nezpochybňuje názor žalobce, že hodnocení zdravotního stavu přísluší výhradně lékaři a nikoli správnímu orgánu či soudu, je nutné konstatovat, že vzhledem k účelu ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích je třeba za náležitou omluvu považovat omluvu z takového důvodu, který skutečně brání obviněnému se zúčastnit jednání. Za takový případ se dá považovat především hospitalizace nebo jiné důvody skutečně a prokazatelně zamezující pohybu. (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012-32, www.nssoud.cz). Z předloženého rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti však nevyplývá, jaké konkrétní zdravotní komplikace bránily právnímu zástupci žalobce v účasti na jednání, tj. zda jeho zdravotní stav byl natolik vážný, aby mu nedovoloval účast na jednání před správním orgánem, není zde uvedena žádná diagnóza, a nelze pomocí něho prokázat ani pravdivost jeho tvrzení o horečnatém onemocnění. Ačkoli byl žalobce v předvolání k ústnímu jednání řádně poučen, že důvod případné nepřítomnosti musí být písemně zdokladován a dostatečně prokázán, žalobce této povinnosti nedostál.

Pokud žalobce namítá, že omluva z jednání nařízeného na den 20. 5. 2013 nesouvisí s omluvou jeho zástupce u předchozího jednání a že správnímu orgánu nepřísluší tuto omluvu ex post hodnotit, soud má naopak za to, že hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod, provádí správní orgán mimo jiné i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Proto důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemusí být dostatečný i pro jeho další přeložení. Obdobně z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009-99, www.nssoud.cz

vyplývá, že „*důležitost důvodu omluvy obviněné z přestupku a jejího zástupce (advokáta) z neúčasti u ústního jednání (§ 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) je třeba posuzovat z hlediska jejího pořadí, obsahu, v jakém stadiu řízení byla omluva uplatněna (doba od zahájení správního řízení nebo doba do zániku odpovědnosti za přestupek), o jak dlouhý pobyt advokáta (zástupce) v zahraničí jde, zda ze spisu či jiných skutečností nevyplývá jakákoliv obstrukční snaha či potřeba obviněné z přestupku nebo jejího zástupce působit průtahy v řízení nebo dosáhnout zániku odpovědnosti za spáchání přestupku apod.*“ Pokud tedy správní orgány v daném případě při hodnocení omluvy právního zástupce žalobce z jednání přihlédly k dosavadnímu procesnímu postupu, nelze v jeho postupu shledat žádné pochybení. Jak vyplývá ze správního spisu, právní zástupce žalobce se omlouval již z ústního jednání nařízeného na den 18. 3. 2013, a to z důvodu kolize s jiným nařízeným jednáním. Teprve následně v reakci na zjištění správního orgánu, že se kolidující soudní jednání nekonalo, změnil právní zástupce žalobce důvod své neúčasti na ústním jednání na zdravotní důvody (na důkaz čehož předložil rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti). Pracovní neschopnost právního zástupce podle tohoto dokladu měla trvat od 13. 3. 2013, tj. již v době převzetí právního zastoupení, z čehož plyne, že tato pracovní neschopnost právnímu zástupci nebránila ve výkonu advokacie). S ohledem na tuto skutečnost nelze než souhlasit se závěrem žalovaného, že pracovní neschopnost právního zástupce žalobce není důležitým důvodem bránícím mu v účasti na jednání.

Z tohoto výše nastíněného procesního postupu právního zástupce žalobce, v kombinaci se třemi předchozími omluvami žalobce z ústního jednání a rovněž s ohledem na blížící se konec jednoleté prekluzivní lhůty k projednání přestupku (ústní jednání bylo nařízeno na 20. 5. 2013 a lhůta k projednání přestupku uplynula dne 30. 7. 2013), podle názoru soudu nelze než vyvodit zřejmé obstrukční snahy žalobce a jeho právního zástupce mající za cíl prodlužování vedeného řízení o přestupku. Soud se tedy zcela ztotožňuje s postupem správních orgánů, které opakované omluvy žalobce a jeho právního zástupce z nařízených jednání vyhodnotily jako účelové se snahou vyhnout se postihu za protiprávní jednání. Správní orgán prvního stupně tedy jednal ve věci přestupku v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, když omluvu žalobce z nařízeného ústního jednání neakceptoval jako náležitou z důležitého důvodu a přestupek byl projednán v jeho nepřítomnosti.

Za této situace, kdy s přihlédnutím ke všem okolnostem nebylo možné omluvu právního zástupce žalobce posoudit jako omluvu náležitou z důležitého důvodu, soud považoval za nadbytečné se zabývat otázkou, zda měl právní zástupce v daném případě možnost využít zastoupení jinou osobou na základě substituce nebo nikoliv.

Pokud žalobce namítá, že správní orgán měl doplnit skutkový stav o výslech svědků, žalobce nikterak tyto svědky nekonkretizuje. Nadto soud uvádí, že z důkazů, z nichž správní orgány v daném případě vycházely (především oznámení o přestupku, záznam o přestupku pořízený silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI a ověřovací list Českého metrologického institutu č. 8012-OL-70299-11) je podle jeho názoru dostatečně prokázáno, že se žalobce jednání uvedeného ve skutkové větě výroku rozhodnutí dopustil a že toto jednání naplňuje skutkovou podstatu přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Správní orgány tedy byly v tomto případě jednoznačně oprávněny ve věci rozhodnout i bez výslechu svědků.

Co se týče žalobní námitky, že žalobci nebylo umožněno seznámit se s poklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, ze spisového materiálu vyplývá,

že žalobce byl v předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 20. 5. 2013 poučen o tom, že při nařízeném ústním jednání bude mít mimo jiné možnost se podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu před vydáním rozhodnutí ve věci seznámit se spisovým materiálem a s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Tím, že se žalobce, resp. jeho právní zástupce k nařízenému ústnímu jednání bez náležité omluvy, resp. náležitého důvodu k jednání nedostavil, se sám zbavil možnosti toto své procesní právo realizovat.

Vzhledem k tomu, že Krajský soud v Brně shledal žalobu nedůvodnou, nezbylo mu, než ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítnout.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5. června 2014

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová